

Միջնադարի ասպետներ

ԱԲԳԴԵԶԷԸԹԺԻԼԽԾԿՀՁՂԱՄ
ՅՆՇՈՉՊՂՌՈՒՍՎՏՐԿԻՓԲՕՖ

արգդեգեթթթի խծկիչդնյ
նշոչպջռսվրրցւփբևօֆ

Այբ

զբ զը զթ զի զլ զխ զյ զն զո զբ զգ զդ զէ զզ զը զր զց զթ լբ լը լթ լի լլ լխ
լն լն լը լե լը լր լց լթ չյ հյ դբ դը դթ դի դլ դխ դյ դն դո դբ դգ դդ դէ դզ դը դր
դց դթ կյ պյ ճն քյ մն մե մի մխ մկ շբ շը շթ շի շլ շխ շյ շն շո շբ շգ շդ շէ շզ շը շր
շց շթ ջի ջլ ջխ ջյ ջն ջո ջբ ջգ ջդ ջէ ջզ ջը ջր ջց ջթ ջի ջլ ջխ ջյ ջն ջո ջբ ջգ ջդ ջէ ջզ ջը ջր
վն վբ վը վթ վի վլ վխ վյ վն վո վբ վգ վդ վէ վզ վը վր վց վթ վի վլ վխ վյ վն վո վբ վգ վդ վէ վզ վը վր վց վթ վի վլ վխ վյ վն վո

— © ր ® ± × ÷ + , . / ; < = > ~ ≠ ≤ ≥ ◊

վերջին ծաղրածուն

երջանկության մեխանիկան

Այիսը ծուռ հայելիների աշխարհում

Տաղեր

Մեղեդի ճնևդյան

Աչքերը ծով ծավալվել են

ճիծաղախիտ ծովի վրա առավորյան՝
երկու փայլակնաչև արեգակի նման,
ինչպես շողն է իջնում լույս առավորից:

Նունեի այրերն նման են ծաղիկներին

գեղաշիրակ սարդի տունկի,
որի ցողունով դեպի սիրտը ծաղկի
կարկաչում է սերը ծաղկուն:

Ողորկ թևերը կապում էր կամարակապ,

ներդաշնակ, գեղգեղուն, հեշտալի երգով:

Միմյանց էր հյուսում ելևէջները,

հանդարտիկ շարժվում էր, թիկնեթեկին ճեմում:

Բերանն երկթերթի, վարդն էր շրթներից կաթում,

լեզուն նման էր քաղցրանվագ փայլի:

Հազրեով զարդարուն ծամի հյուսքերի

դեղը կենսապու ունի գինու գույն:

Գեղեցիկ վարսերը, գեղեցիկ վարսերը

եռահյուս բոլորեղ են այրերը:

Ծոցն լուսափայլ, կարմիր վարդով լցված,

դասարակներն՝ ճիրանի անուշակի փնջեր:

Խնկում էր կնդրակից բուրվառն հրով

ասարվածային լցված,

քաղցրանվագ չայն էր նրանից հնչում:

Գեղեցիկ, կապույտ, ճիրանի, բեռեցյա

և որդան-կարմիր ոսկեշող գույներով

փայլուն պարմուճանով զարդարված էր:

Գուրին արծաթափայլ, ոսկեպուրն,

շափուղա ակներով, ակներով կամար

մանրամասն հորինվածով պճնված էր:

Երբ նա շարժվում էր մարգարտափայլ գեղով

ոտքերից գևալիս շող էր կաթկաթում:

Այն թագավորին, այն նորածին փրկչին,

քեզ զարդարողին փառք հավիրյանս. ամեն:

Մեղեդի Ասրվածաճնի

Հիանալի ու թրթռուն

երգ է հյուսվել կույսի մասին,
որպես մի վեհ խորհուրդ մարդկանց:

Նոճի է նա բողբոջուն,

սափոր եղեգևյա,
մարներն ինչպես յուղ դարարուն:

Նուրբ հոնքերը կից կամարներ,

աչքերն վառ են որպես ասրղեր
ու փաթ ինչպես արևը բարկ:

- Միլիոնավոր փարիներ ծաղիկների վրա փշեր են աճում: Եվ միլիոնավոր փարիներ գառնակները ծաղիկ են ուտում: Մի՞թե լուրջ գործ չէ հասկանալ, թե ինչու են նրանք ամբողջ ուժով փուշ աճեցնում, եթե փշերից ոչ մի օգուտ չկա: Մի՞թե կարևոր չէ, որ գառներն ու ծաղիկները կոպում են միմյանց դեմ: Իսկ մի՞թե դա ավելի լուրջ և կարևոր չէ, քան կարմրադեմ ու հասարակոր պարունի թվաքանությունը: Եվ եթե ես աշխարհում միայն մի ծաղիկ գիտեմ, որն աճում է իմ մոլորակի վրա, և ուրիշ այդպիսի ծաղիկ ոչ մի տեղ չկա, իսկ փոքրիկ գառնակը մի գեղեցիկ առավոր հանկարծ կուտի այդ ծաղիկը և չի էլ հասկանա, թե ինչ է անում: Սա քո կարծիքով կարևոր չէ՞:

Նա թունդ կարմրեց: Հեղո նորից սկսեց խոսել:

- Եթե դու մի ծաղիկ ես սիրում՝ միակը, որի անունը միլիոնավոր ասրղերից և ոչ մեկի վրա չկա, դա արդեն բավական է: Դու նայում ես երկնքին ու քեզ երջանիկ ես զգում: Եվ դու ասում ես քեզ. «Այնտեղ՝ ինչ-որ մի տեղ, ասրում է իմ ծաղիկը...»: Բայց եթե գառնակը ծաղիկն ուտի, այդ նույնը կլինի, եթե բոլոր ասրղերը միանգամից մարեն: Եվ դա, քո կարծիքով, կարևոր չէ՞...

ԱՆՏՈՒԱՆ ԴԸ ՍԵՆՏ-ԷԲԶՅՈՒՊԵՐԻ
«ՓՈԲՐԻԿ ԻՇԽԱՆԸ», հարված

XX դարի հայկական պոէզիան

Հովհաննես Թումանյան

Լեռներ, ներշնչված դարչյալ չեզանով,
Թրևում է հոգիս աշխուժով լրցված,
Ու ջերմ ըղջերրս բախարից հալածված,
Ձեզ մոտ են թրոչում հախունն երանով:

Ձեզ, չեզ, վերբարին, ամպամած լեռներ,
Կյանքի տիրության ամպերի փակից
Ես չայն եմ փայլիս ու ծանրաթախիժ
Հոգուս չայները չեզ բերում նրվեր:

Քեզ մոտ եմ գալիս, իմ հին տրտմություն,
Վեհափառ դայակ մանուկ օրերիս,
Այնժամ էլ չէիր ինչ հանգիստ փայլիս՝
Սրբորիս ականջին խոսելով թաքուն...

Ո՛վ, որ կանչում ես գիշեր ու ցերեկ
Հազար ցավերով, հազար չևերով,-

Ոգևորության հրզոր թևերով
Քեզ մոտ եմ գալիս, հայրենիք իմ հեգ:

Գալիս եմ, բայց ոչ ուրախ երգերով
Բո ծաղիկներին ծաղիկ ավելցնեմ,
Այլ դառն հեծության հառաչանքներով
Էդ անդրնդախոր չորերրդ լրցնեմ:

Ձորեր, այ չորեր, սև, լայնաբերան,
Սրբորիս էս խորունկ վերքերի նրման.
Ասրծու հարվածի հեղքերն էք դուք էլ,
Ձեզ մոտ եմ գալիս, ուզում եմ երգել:

Դուք էլ խոսեցեք, դուք էլ պարմեցեք,
Ձեր անդունդներով եկեք չափվեցեք,
Դուք է՛լ եք, փեսանեմ, էնքան մեծ ու խոր,
Ինչքան իմ հոգու թախսիժն ահավոր...